

QUAN ELS DINOSAURES

NO DEIXEN DE TORNAR

MAI...

Fernando Rodal
Mac-Lean

President de la
Confederación de Educadores
Americanos (CEA)

legia amb atenció aquests dies informes publicats a la premsa internacional que explicaven que els científics pretenen clonar animals i/o éssers humans prehistòrics, presents en l'evolució fins ara coneguda del planeta, i de seguida vaig pensar: aquests senyors científics haurien de

contractar i/o estudiar, sense cap dubte, els representants d'uns quants governs europeus i latinoamericans, que guarden i conserven, tan però tan bé, als seus cromosomes, el codi genètic hiperneoliberal. Raó per la qual els científics s'haurien de sentir molt animats –per aquest exemple de supervivència política– en la seva recerca per tornar a desenvolupar éssers vius que representen el passat de la humanitat.

Una vegada i una altra, sense la més mínima creativitat, ni tampoc mostrant cap tipus d'interès a tenir-la, tornen sobre les seves passes cada cop que han de fer front a les demandes generades –per la crisi i la “incapacitat” política de resoldre els afers col·lectius de màxima atenció–, provinents d'una humanitat creixent en nombre poblacional i en necessitats vitals, clarament insatisfetes.

Comentava fa poc el president de Veneçuela, Hugo Chávez: “El socialisme en el pla econòmic té també el seu pes específic. Hem d'anar transformant de manera progressiva les estructures del model capitalista i això suposarà un temps llarg. Perquè el sistema de control del capital és metabòlic, es reproduïx a si mateix, té mecanismes de reproducció, té espècies de virus que apareixen, reapareixen, i s'expandeixen, i aquí a Veneçuela, el model capitalista va semblar a fons no només en la realitat concreta, sinó en la ment de la gran majoria dels veneçolans.”

Com a mostra de tal condició sistèmica –quasi universal–, n'hi ha prou d'observar la crisi dels anomenats països desenvolupats, que han vist i veuen, tal com passa a altres regions del món, com i de quina manera es manifesta i es desenvolupa aquesta.

Abordar amb clara consciència aquest afer, no és un tema d'acadèmics o de teoria política –solament–, sinó que és un particular desafiament de l'evolució humana en la seva recerca d'una qualitat de vida superior, cosa que representa una exigència molt important del nivell tàctic de les accions de resistència i de propostes, que es duen a cap per assolir aquest objectiu. I on ha de quedar internalitzat que som part del problema i no solament dipositaris de les decisions dels centres de poder relativament establerts.

En aquest sentit torna a prendre especial rellevància el tema de la unitat en l'acció de les forces que pretenen representar i organitzar les legítimes demandes dels grans sectors populars.

És aquí on es posa a prova el que he indicat més amunt com a problema a resoldre per les reflexions de Chávez: ¿quanta burocràcia políticossindical hem creat i quina mida té aquesta en funció de les necessitats de les majories de la població? ¿La pretensió hegemònica d'aquestes generalment jus-

tificada per la “possessió de la veritat” –que les mateixes estructures han construït–, són l'instrument idoni per a afrontar les crisis i organitzar-se democràticament? Aquestes són algunes preguntes que considerem de màxima prioritat començar a respondre i actuar en conseqüència.

Resulta clar que no podem respondre això com qui compra a un mercat algun producte, i és que la vida ens exigeix creativitat i compromís, ja que aquesta està en permanent moviment.

Tractar de respondre a aquest desafiament significa rompre i animar-se a assajar, no només noves formes de la política i la seva representació objectiva i simbòlica, sinó observar metòdicament i amb capacitat d'assaig teòric, la nova realitat que ens interpel·la en les nostres accions quotidianes.

Si bé és cert que es manifesta la necessitat a què adés m'he referit, tenim enormes certeses històriques per les quals seguir bregant pel seu desenvolupament i trobam un dels seus nuclis durs, en la defensa irrenunciable de l'educació pública, davant els embats privatitzadors de tot tipus, forma i color.

És aquí on abundarà el material de treball suficient, ja que aquesta és un dels centres neuràlgics de la disputa generada per la recerca irracional de la concentració de l'exercici del poder, present en el model dominant.

Per tant, és allà on es “juga”, encara que sembli exagerat, gran part del futur de la humanitat.

És bo pensar i actuar davant l'estratègia assumida, com a línies generals per a un període, és malgrat tot en la tàctica on ens encarnam a la realitat concreta, generant fets i situacions. Les opcions tàctiques per respondre a problemes precisos i immediats poden i

han de ser variades, es tornen més flexibles.

Coordinar aquests dos aspectes: estratègia i tàctica, sense entrar en contradiccions que les facin inviables; n'haurà de prendre bona nota la realitat concreta i el període previst per al seu desenvolupament.

En certes èpoques, de grans avenços de la humanitat, tot sembla ser cert, tot és energia desbordant, els cors i les ments senten que res no els podrà impedir el pas cap a nous i millors horitzons.

Malgrat tot, hi ha èpoques menys lluminoses, amb més desesper, on l'aire és carregat de penúries, que poden conduir a emboirar la consciència col·lectiva i privada d'una societat. Flux i reflux, presents en les crisis profundes, els durs efectes de les quals de manera cíclica podem veure i sentir en la pròpia carn.

És en aquests moments, en què novament l'experiència acumulada ens ensenya i ens marca el camí amb claredat, que una de les tasques més complexes en aquest marc de situació és trencar l'aïllament de les persones –conseqüència natural de la desil·lusió–, amb l'articulació dels moviments socials per a assolir la confluència dels objectius més immediats, i fer el possible per generar alhora un estat de la consciència, que es pugui sostenir en termes de més llarg termini, per a unir tàctica i estratègia, de la manera més democràtica i reeixida possible.

A la Confederació d'Educadors Americans (CEA), ja fa uns quants anys que hem après una lliçó amb duresa: ni som, ni serem mai capaços de representar-ho tot ni a tothom, en l'àmbit de la lluita per l'educació pública, –exemple d'això últim és la creació del Foro

TENIM ENORMES
CERTESES HISTÒRIQUES
PER LES QUALS SEGUIR
BREGANT PEL SEU DE-
SENVOLUPAMENT I
TROBAM UN DELS SEUS
NUCLIS DURS EN LA
DEFENSA IRRENUNCIABLE
DE L'EDUCACIÓ PÚBLICA

por la Educación en Iberoamérica–. Per tant, tal com diu el nostre darrer congrés ordinari: anam cap a la unitat en la diversitat, sense pors, ni pretensions hegemòniques, sense convertir-nos en mercaders que oferim un “producte sindical”, com qui competeix entre la pròpia classe treballadora, per veure qui construeix l’“empresa” més important.

Tornant al títol: és vàlid per als “dinosaurians”, però també per a tots i totes, assumir el compromís per a assolir majors graus de justícia i llibertat, significa animar-nos a confiar en noves formes de fer la política sindical, en les quals descobrirem un potencial infinit de trobades i articulacions, entre la classe treballadora, que demostrarà i permetrà descobrir per a la vida diària allò que tan sovint sentim als camps de futbol: “sí, és possible”.